

Publicerad 2024-03-01 11:58 av Ingvar Loco Nordin

Årstider

Årstidsövergångar,
för en gammal människa,
är tungt, mödosamt arbete

Denna morgon tar jag en chokladbit
till kaffet,
enkom för att arbeta upp nödvändig styrka
för efterforskningar i ämnet

Jag befinner mig allena på övervåningen,
på tidens och dess konsekvensers efterkälke,
medan Gunwald, katten, sover i en fåtölj
nere i vardagsrummet,
precis i utkanten av sin uttunnade existens,
och Anna, den här själens tillflykt och ro,
kör sin fyrhjulsdrift nerför motortrafikleden
till sitt fysioterapijobb, sextio km bort,
även om också hon, om ock icke till den grad som jag,
upplever åldrandet - tillräckligt för att gå ner i arbetstid -
trots att hon, med tio års fördröjning,
ännu inte betraktar årstidsväxlingarna som jag

Det är den tjugonionde februari;
en osannolik plats i sig,
som ett ifrågasatt uttalande i tiden,
eller som en komet som återvänder vart fjärde år
i hög svansföring över firmamentet;
en särling väl lämpad denna tvekandets omständighet,
som krävs för att sätta fingret på säsongsväxlingarnas hårdhet,
utan att fördenskull störa den kosmiska ordningen alltför mycket,
i denna sällsamma tidskapsels sekretess;
utan att bli avslöjad med en oönskad ankring
i det nyss förgångna!

Som barn
var jag en smidig spanare
i årstidsväxlingarna:

Jag vandrade i skogar och över ängar,
där snöfläckar fortfarande lyste,
sökande de första klara blickarna
ur Anemone hepaticas chockartat blå
nere i de bruna fjolårslöven,
och lite senare arméerna av kraftfulla
Anemone nemorosa,
som imiterade snön med sina vita kragar,
och sent i höstarna hoppade jag fram i skogarna
iförd gröna gummistövlar, vid vilka löven fäste,
medan jag ivrigt hoppades på de första glesa snöflingorna
på mina kinder, förfriskande sinnet
med sina boreala smek

Åh, det är annorlunda nu, vid 75,
efter att ha arbetat så hårt
med att anpassa mig till metern snö
under skidorna,
som jag kommit att älska så mycket,
i oförtruten kraft och vana, och gjort min;
bliven en sorts Yeti häruppe i Norrbotten,
utan att – emotionellt - förvänta mig något ytterligare
ute vid dagarnas slut;
temperaturerna fallande bortom lag & ordning
med mig inålad i sovsäcken
uppe i övervåningens Stora Drömskepp,
- men nu, efter mitt intensiva seniorarbete som Snöman
(ett heroiskt uppdrag för en poet på gränsen till Intet)
kan jag förnimma den laglösa doften av vår i luften,
och höra enstaka småfåglars tidiga vårsångsförsök
ur flockarna som samlats vid utfodringsautomaterna
utanför köksfönstren hela vintern,
medan jag sneglar på skidorna ute på verandan,
väl medveten om att jag kommer att nyttja dem
ännu ett par månader,
men därvid snart behöver avvakta
vid träskens småningom svagare isar,
och samtidigt förmodligen applicera varmvädervalla,
och – vilket är det värsta – förbereda mig
för NÅGONTING ANNAT, något helt annorlunda,
som jag intellektuellt fuller väl vetat måste komma,

men som jag, i en vresig, drömsk, psykotisk trötthet
fortfarande knappt trott på, eller velat tro på,
eftersom vintern varit så övertygande;
vintern som jag tagit emot efterhand och lärt mig utantill!

Vid denna ålder, under vikten av dessa heroiska ansträngningar,
känns inte årstidsväxlingar som början på något,
utan snarare som någots slut

Detta skulle kunna vara slutet på något!!!

Jag vet att jag kommer att sitta på någon av mina cyklar
så snart det blir möjligt,
och att jag kommer att känna samma obekvämlighet
inför hösten som jag nu upplever inför våren som väntar
bortom skogsdungarna,
men trots detta förankrar jag mig i det förevarande,
som en buddhist i sin nuvarande kropp,
och bara motvilligt tar till mig nästa säsong som står på tur
i det planetära cirklandet; återfödelsen,
i seniorens svårigheter med varje nytt Bardo på lut!

Så jag iakttar, medan tiden rinner av mig,
hur vintern stiger ur sin vita klädnad
och dränker sig i sjön,
vars is är bliven väl så tunn...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ingvar Loco Nordin med Poeter.se id #114094 innehar upphovsrätten